

[Jes Lunde]

fastfrosset på et uhyggelig højt niveau med 220.000 helårsledige, og her må jeg så spørge hr. Collet: hvad er den videre plan? Hvornår får vi fuld beskæftigelse? Det må være spørgsmålet, for det er det, der er interessant at vide.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det må vist nu være på sin plads at søge svar på et par spørgsmål hos andre mennesker end dem, der har siddet her i Folketinget, ikke mindst i diskussionen om, hvorvidt det er gået godt eller dårligt i Danmark i de seneste år. Jeg vil derfor tillade mig at henvise til en interessant publikation, som er undervejs ud til det danske folk, og som hedder »Danskernes Levevilkår 1986 sammenholdt med 1976«. Det er titlen på en undersøgelse, som socialforskeren Erik Jørgen Hansen har gennemført. Erik Jørgen Hansens konklusion af undersøgelsen kunne man læse i Berlingske Tidende den 19. oktober 1986, og den var følgende:

»Hvad enten man kan lide det eller ej, er de gennemsnitlige levevilkår i Danmark inden for alle grupper af den voksne befolkning på de fleste områder synligt bedre, end de var for ti år siden.«

Det skal blive interessant at studere Erik Jørgen Hansens undersøgelsesmateriale i dets helhed, men allerede nu kan man fastslå, at den daglige virkelighed for en lang række danskere, måske oven i købet for det helt store flertal af danskere, er en helt anden og langt mere positiv end den, som Socialdemokratiet og SF vil give indtryk af.

At der virkelig gennem de seneste år er gennemført en række initiativer, som har forbedret levevilkårene for danskerne, fremgår af de seneste års finanslove.

Den vigtigste forbedring er nedbringelsen af ledigheden. En række øvrige initiativer til forbedring af levevilkårene nævnte jeg eksempelvis under finanslovdebatten i december 1985.

I finanslovsforslaget for 1987 er der nævnt en række nye initiativer, og de fremgår især af den lille publikation »Budget 87«. Hr. Fogh Rasmussen har nævnt dem. Det drejer sig om kompensation for arbejdstidsnedsættelse, indførelse af delpension, gradvis afvikling af samordningsfradrag for tjenestemænd, midler til bekæmpelse af flaskehals-

problemer på arbejdsmarkedet, midler til forbedring af Statens Uddannelsesstøtte og midler til forøget forskning og udvikling, og så var der et syvende punkt, som jeg ikke ønsker at nævne i den positive sammenhæng, men som jeg undrer mig over at hr. Fogh Rasmussen heller ikke nævnte, nemlig indskydelse af 500 mill. kr. i aktieselskabet, der skal bygge den faste forbindelse over Storebælt.

Men de øvrige 6 punkter er særdeles positive i henseende til at dokumentere, at det, uanset at opgaven i de nævnte finansår har været at bringe et voksende underskud på statsbudgettet ned, har været muligt samtidig at gennemføre forbedringer for langt, langt de fleste danskere. Det var der ingen der troede på, ej heller Socialdemokratiet, da det i september 1982 afleverede regeringsmagten. Knud Heinesen sagde udtrykkeligt dels i sin fremsættelse af finanslovsforslaget, som han altså ikke kom til at gennemføre, dels i adskillige udtalelser til pressen, at der virkelig var risiko for, at vi nu satte velfærdssamfundet på en prøve, og jeg har liggende et herligt citat fra Knud Heinesen, da han fortalte den socialdemokratiske gruppe, at der var risiko for, at vi om få år end ikke var i stand til at betale folkepensionen.

Jeg synes, det er vigtigt, at man får slået fast, at ét er, hvordan man nu fra Socialdemokratiets og SFs side forsøger at fremstille situationen, noget helt andet er, hvordan danskerne selv oplever den. Her er altså et stykke forskningsarbejde på vej, som synes at forklare en anden virkelighed end den, man vil prakke os på fra de to partiers side.

Så ved vi godt, at Socialdemokratiet og SF vil sige: ja, ja, men de fleste af alle disse forbedringer har vi skam stemt for, og vi har forslag om at gøre disse forbedringer endnu bedre. Men her er vi ved kernepunktet: det er jo ingen kunst at byde over. Det er ingen kunst at ville forøge de offentlige udgifter, men det er en kunst at kunne gøre det på den saglige baggrund, som samfundsøkonomien tillader, og det er just det, der er forskellen på nu og før. Socialdemokratiets forslag førte ustandselig til en forøgelse af underskuddet på statsregnskabet, og der kom ikke indtil 1982 forslag, der afgørende ændrede på dette; det var jo årsagen til, at man gav op.